

Arrest

nr. 137 426 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 25 februari 2013.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 maart 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 27 maart 2014 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Reden van de beslissing:

Op 14/03/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. De ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat verzoeker zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij heeft geen belang bij een dergelijke vernietiging.

2.2. De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden genomen. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert een enig middel aan dat hij toelicht als volgt:

"Schending van de wet, in het bijzonder schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 3 (verbod van foltering) en 13 (recht op daadwerkelijk rechtsmiddel) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto de artikelen 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 19 (verbod op refoulement) en 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 en artikel 21 (verbod op refoulement) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatslozen als personen die internale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming; schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt: [...]

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen. Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen weigerde op 14 maart 2014 de internationale bescherming. Deze beslissing is een administratieve beslissing en heeft daarom geen gezag van gewijsde (R.v.V. Algemene Vergadering nr. 45.395 van 24 juni 2010, www.rvv-cce.be; A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, p. 818). In casu wil dat zeggen dat verwerende partij zich niet kan beroepen op een beoordeling van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen om er van uit te gaan dat het land van herkomst voor verzoekende partij veilig is en haar verplichte terugkeer naar haar land van herkomst de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet schendt. De loutere verwijzing naar de administratieve beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen kan daarom geen deugdelijke motivering van de bestreden beslissing uitmaken. Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de brief van de (wettelijke vertegenwoordiger) van het staatshoofd de Dalai Lama aan haar gericht (zie stuk nr. 3). In deze brief vraagt de Dalai Lama haar onderdanen waartoe verzoekende partij behoort niet naar India terug te sturen. Er bestaat geen afdwingbare wetgeving in India dat verzoekende partij garandeert dat zij nooit door India naar China wordt teruggestuurd. Zij kan ook geen definitief verblijfsrecht in India verkrijgen. Er kan geen discussie bestaan over het reëel risico op ernstige schade ten gevolge van mishandeling of doding bij haar terugkeer naar China waarvan Consultatie na afspraak – Consultation sur rendez-vous – Consultation following appointment 6/8 verzoekende partij de nationaliteit heeft. Het UK COI-rapport “China. Country of origin information (COI) Report” van 20 december 2013 laat hierover geen twijfel bestaan (www.refworld.org/docid/52ce6d9e4.html). Het respect en de bescherming van mensenrechten in de Tibet Autonomous Region deterioreert en leidt tot ernstige onderdrukking (p. 43). Buitengerechtelijke executies, foltering, willekeurige arrestaties, wederrechtelijke vasthoudingen en huisarresten zij legio (p. 44). Tibetanen die verdacht worden van kritiek op politiek, godsdienst, cultuur en staatseconomie worden systematisch gevisieerd (wat in casu het geval is voor verzoekende partij die het boeddhisme aanhangt en de Dalai Lama als politiek en religieus leider eert; zij legde hiervan in het kader van haar asielaanvraag de bewijsstukken neer)(p. 44). Het voorgaande wordt bevestigd door Amnesty International in haar jaarrapport 2013 (p. 45, voetnoot nr. 131) en door de Verenigde Staten in haar jaarrapport “2012 Country Report on Human Rights Practices: China (Tibet) van 19 april 2013 (p. 45, voetnoot nr. 132). Verwerende partij kan niet dienstig steunen op een voorgaande beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen en zonder te motiveren waarom zij geen gevolg moet geven aan de brief van de Dalai Lama (zie stuk nr. 3) of te antwoorden waarom zij de internationale mensenrechtenrapporten zoals hiervoor geciteerd niet moet in rekening brengen en of daarbij het nemen en uitvoeren van de bestreden beslissing dit niet leidt tot de schending van de hogere rechtsnorm in het bijzonder de internationale bepalingen die bescherming bieden tegen mishandeling (de artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000) en refoulement (de artikelen 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 21 van de voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011). Hiervoor werd concreet aangetoond dat de “minimum level of severity” van mishandeling bij verplichte terugkeer naar China of indirect via India is bereikt. Schending van de voormelde artikelen 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000. Artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie correspondeert met het voormelde artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (M. Kjaerum, “Commentary by the EU Network of Independent Experts on Fundamental Rights. Article 4. Prohibition of torture and inhuman or degrading treatment or punishment”, p. 78) Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refoulement. Schending van de artikelen 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 21 van de voormelde Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011. De eventuele gebonden bevoegdheid in het artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het uitvoeringskoninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de verstiging en de verwijdering van vreemdelingen verwijst naar artikel 52/3, § 2 van voormelde Wet

van 15 Consultatie na afspraak – Consultation sur rendez-vous – Consultation following appointment 7/8 december 1980 dat op haar beurt verwijst naar artikel 7, al. 1, 1° tot 12° van voormelde Wet van 15 december 1980 is irrelevant. Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er mag geen bevel gegeven worden wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014). Het maakt niet uit of de wetgever door het voormelde artikel te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert. Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragssluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief hebben beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere – nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629). Verzoekende partij heeft hierboven in concreto aangetoond dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar blootstelt aan mishandeling en daarmee de meer voordelige hogere rechtsnorm (artt. 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000) schendt. Door dit niet te onderzoeken schendt verwerende partij haar verplichting tot onderzoek die haar middels artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2014 wordt opgelegd en handelt zij onzorgvuldig. In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoekspllicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld. Schending van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980, van de ingeroepen hogere rechtsnormen die via de formulering van een verbod een positieve onderzoeksverplichting op de schouders van verwerende partij legt en van de zorgvuldigheidspllicht. Schending van de ingeroepen middelen.”

3.2. Verzoeker voert in essentie aan dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten hem niet tegenstelbaar zou zijn omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar verwezen wordt niet bekleed is met gezag van gewijsde en dat verzoeker bij terugkeer naar Indië een risico loopt op refoulement naar China en dat daarbij geen rekening zou zijn gehouden met de brief van de Dalai Lama waarin gevraagd wordt geen Tibetanen meer terug te sturen naar Indië.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het niet is omdat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 14 maart 2014 een administratieve beslissing is die rechterlijk gezag van gewijsde ontbeert, dat deze daarom onjuist zou zijn. Daarbij zijn administratieve beslissingen bekleed met het "privilège du préalable" en worden zij verondersteld correct te zijn genomen zolang ze niet vernietigd zijn. Bovendien mist verzoekers stelling feitelijke grondslag. Hij diende immers op 18 april 2014 beroep in bij de Raad tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming. De Raad bevestigde, na onderzoek van de grond van de zaak, de beslissing van de commissaris-generaal bij arrest nr. 126 943 van 10 juli 2014.

Verzoeker voert in het middel als concrete grief aan dat geen rekening werd gehouden met de brief van de Dalai Lama om Tibetanen niet naar India te sturen. In het arrest van 10 juli 2014 werd geoordeeld als volgt:

“2.3.3. In zoverre verzoeker verwijst naar zijn “de facto staatloosheid”, kan vooreerst worden vastgesteld dat zijn Chinese nationaliteit, behoudens bewijs van het tegendeel, niet kan betwist worden gelet op de Chinese nationaliteitswetgeving in bijlage bij de verweernota. Verzoeker is immers, net zoals zijn ouders, geboren in China en heeft er tot 2005 gewoond alvorens naar India te trekken. Nergens blijkt dat verzoeker afstand heeft gedaan van de Chinese nationaliteit en dat deze zou aanvaard zijn door de Chinese overheden (art. 10 en 11 van de Chinese nationaliteitswetgeving) noch dat hij ondertussen de Indiase nationaliteit zou hebben verkregen. Verzoeker brengt geen stukken waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien dat land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn voor het bieden van reële bescherming. Uit informatie toegevoegd aan de verweernota (COI Focus China/India. De Tibetaanse gemeenschap in India) blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen aanbiedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de 'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als 'gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen (ibid., p. 18). Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (ibid., p. 18-19).

Verzoeker wijst op feit dat Tibetanen in India geen menswaardig leven kunnen leiden doch brengt ter staving van zijn beweringen hiervan geen objectieve informatie bij. In tegendeel blijkt uit de informatie aangebracht door de verwerende partij dat Tibetanen sinds 1959 permanent in India verblijven, dat er door de Indiase regering een specifieke regelgeving werd uitgewerkt met betrekking tot hun verblijfssituatie en dat zij sinds 2003 ook allemaal een verblijfsvergunning kunnen bekomen. Ook de socio-economische situatie van de Tibetanen in India is, in verhouding tot de algemene socioeconomische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed. Zij hebben vrije toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de Central Tibetan Administration beheert. Er zijn geen aanwijzingen van wijdverspreide of ernstige discriminatie van Tibetanen in India, zoals verzoeker beweert. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indische staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt geen 'vervolging' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker erop wijst dat het verblijfsrecht slechts tijdelijk is en de verlenging ervan niet gegarandeerd blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die "gemakkelijk" verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en "dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan "wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes" krijgen maar ook "De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal".

Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf.

In zoverre verzoeker verwijst naar de brief van de Dalai Lama (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) kan worden vastgesteld dat deze geen ander licht werpt op hetgeen supra werd vastgesteld. Het beginsel "patere legem quam ipse fecisti" ten slotte kan niet dienstig worden ingeroepen tegen de bestreden beslissing aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet over een verordenende bevoegdheid beschikt. Verzoeker duidt immers geen reglement of verordening aan die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf werd uitgevaardigd

en die door de (individuele) bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 13 januari 1982, nr. 21.888, Henry; RvS 11 december 2008, nr. 188.739, Leyskens).

Verzoeker verklaart India te hebben ontvlucht omdat Indiërs koopwaar stalen uit zijn winkel en hij daartegen geen klacht kon indienen bij de Indiase autoriteiten. Voor zover dit gegeven al enig verband zou houden met wat onder 'vervolging' in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of als 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet wordt verstaan, quod non, blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt daarentegen dat "er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen in India zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht" (COI Focus China/India. De Tibetaanse gemeenschap in India', d.d. 11 maart 2014, p. 26). In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker geen enkele poging om deze conclusie op enige wijze te ontkrachten, noch om op enige ander wijze aan te tonen dat hij zijn eerste land van asiel zou zijn ontvlucht omdat hij aldaar een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

Aldus blijkt dat de voorgelegde brief van de Dalai Lama bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag wel degelijk werd beoordeeld. Naast het feit dat in de huidige annulatieprocedure ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden teruggekomen op een met gezag van gewijsde beklede beslissing met betrekking tot de asielaanvraag, moet in de huidige zaak worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die tot een andere beoordeling kunnen aanleiding geven.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT